

tohoto §u a odst. 2 lit. f) 41 cit. zák. nemožno použiť, lebo podľa odst. 2 § 723 Osp. osobu, ktorá má byť daná v opatrovníctvo, treba predvolať bez vymenovania opatrovníka, teda nebolo treba, aby bol sťažovateľ v pokračovaní zastúpený opatrovníkom.

Najvyšší súd usnesenie rekurzného súdu potvrdil z jeho dôvodov, ku ktorým dodal:

Podotýka sa, že poučenie, spomenuté v rekurze, je obsiahnuté v usnesení súdu prvej stolice, totiž, že rekurz možno podať do 15 dní u tohoto súdu.

Na odst. 4 § 36 zákona č. 100/1931 Sb. z. a n. sa sťažovateľ nemôže odvolávať, lebo nejde o osobu, ktorá už je v opatrovníctve, ale len o jej danie v opatrovníctvo.

Čís. 16439.

Ustanovenie § 4 vl. nar. č. 89/1935 Sb. z. a n. nedotýka sa platnosti mzdovej úmluvy zamestnanca, keď počas pracovného pomeru nebol členom zamestnaneckej organizácie, ktorá uzavrela priaznivejšiu kolektívnu smluvu.*)

(Rozh. z 13. októbra 1937, Rv IV 284/37.)

Podľa prednesu žaloby žalobník zamestnaný bol ako tesársky pomocník u žalovaného tesárskeho majstra pri stavbe štátnej budovy v dobe od 20. apríla 1936 do 29. júla 1936 a mal ujednanú mzdu 2.50 Kč na hodinu. V tom čase však podľa kolektívnej smluvy, uzavrenej organizáciou robotníctva stavebného odboru a živnostenským spoločenstvom v M., ktorého členom bol žalovaný, mzda vyučeného tesárskeho pomocníka, akým bol žalobník, mala činiť 5 Kč na hodinu. — Žalobou domáhal sa žalobník, aby žalovaný zaviazaný bol doplatiť mu dotýčny rozdiel na mzde, jednak na tom základe, že podľa ustanovenia § 4 vl. nar. č. 89/1935 Sb. z. a n. individuálnou smluvou nemohly byť skrátene jeho mzdové nároky plynúce zo spomenutej kolektívnej smluvy, jednak na tom základe, že sa žalovaný prijatím zadávacích podmienok dotýčnej stavby zaviazal, že bude robotníctvu vyplácať mzdy podľa ustanovení kolektívnej smluvy.

Súd prvej stolice žalobu zamietol, odvolací súd jeho rozsudok zmenil a žalobe vyhovel. Najvyšší súd obnovil zamietavý rozsudok súdu prvej stolice.

Dôvody.

Podle nenapadeného — tedy ve smyslu § 534 Osp. směrodatného — skutkového stavu, zjištěného nižšími soudy, nebyl žalobce v době konání práce u žalovaného členem zaměstnanecké organizace, jež uzavřela kolektivní smlouvu s živnostenským spoločenstvom v M., jehož členem byl žalovaný.

*) Porov.: Sb. n. s. č. 15001.

Z povahy kolektívnych smluv, jež nahrazují individuální smlouvy jednotlivců, členů organizací, které jako jejich zástupkyně takové kolektivní smlouvy sjednávají, plyne, že se práva a závazky, ujednané kolektivními smlouvami odborových organizací, týkají jen jejich členů.

Vládní nařízení č. 89/1935 Sb. z. a n. nemá ustanovení, že kolektivní smlouva platí i pro takového zaměstnance, jenž není členem organizace, která kolektivní smlouvu sjednala. Z doslovu § 4 cit. vládního nařízení plyne, že smlouvou jednotlivou mohou býti mzdové nároky zaměstnancovy, plynoucí z hromadných smluv, jen tehdy zkráceny, daly-li souhlas k takovému zkrácení organizace zaměstnanecké, jež sjednaly hromadnou smlouvu. Takový souhlas zavázaný pro jednotlivého zaměstnance může platně dáti pouze ta zaměstnanecká organizace, která jako jeho zástupkyně sjednala kolektivní smlouvu. Avšak takový souhlas nemůže míti právního účinku tehdy, když zaměstnanec, jenž sjednal individuální pracovní smlouvu, není členem této organizace, neboť v takovém případě nelze důvodně tvrditi, že tato zaměstnanecká organizace sjednala kolektivní smlouvu jménem zaměstnance, jenž není s ní v právním poměru, totiž není jejím členem.

V souzené rozepři nelze též míti za to, že tato hromadná smlouva byla sjednána ve prospěch žalobce jako osoby třetí, jelikož žalobce sám sjednal podle nenapadeného skutkového stavu zjištěného nižšími soudy smlouvu individuální.

Když je tomu tak, ustanovení, poslední věty § 4 cit. vládního nařízení o neplatnosti individuální smlouvy nemůže se vztahovati v konkrétním případě na žalobce.

Za takového stavu věci, i když by odpovídalo pravdě, že ve smyslu podnikatelské smlouvy převzal žalovaný závazek vyplácti dělnictvu podle ustanovení hromadné smlouvy, takový závazek by platil pouze vůči dělníku, jenž buď v době pracovní byl členem organizace, která se zaměstnavatelem resp. s jeho organizací uzavřela kolektivní smlouvu, aneb dal výslovně nebo konkludentně na jevo, že nastupuje práci u zaměstnavatele podle ustanovení kolektivní smlouvy.

Čís. 16440.

V pracovních sporoch, v ktorých je vylúčené zastupovanie advokátom (§ 23 (1) zák. č. 131/1931 Sb. z. a n.), môže stranu zastupovať advokátsky solícitátor.

(Rozh. zo 14. októbra 1937, R III 603/37.)

Žalobník poveril svojim zastupovaním v pracovnom spore, v ktorom hodnota predmetu sporu činila 600 Kč, advokátskeho solícitátora Eugena K. Spor započatý bol u okresného súdu v M., konajúceho podľa § 42 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n. namiesto pracovného súdu, za účinnosti čl. IV zák. č. 251/1934 Sb. z. a n.

O d v o l a c í s ú d odvolanie žalobníka odmietol z dôvodu, že sa na termín odvolacieho pojednávania nedostavil a svoju odvoláciu žiadosť ústne nepredniesol (§ 510 Osp.).